

Opgaven udleveres til følgende EKA'er: EKA 421152E002		Hovedområde: BSS /Jura	
Prøvens navn: Civilproces			
Opgavetype: Alm. opgave			
Antal sider i opgavesættet (inkl. forsiden): 7			
Eksamensdato: 19. februar 2024		Fra kl. 9.00	Til kl. 13.00
Eksamenslokale:			
Tilladte hjælpemidler: Alle – herunder batteridrevet pc som opslagsværk og internetadgang			
Materiale, der udleveres til eksaminanden: Intet ud over opgaveteksten			

Karakteropslag dato:

Senest 10.03.2024

Opgave 1

Bente Brams var blevet temmelig rig i en ung alder ved at sælge en it-virksomhed. Hun boede nu i Bahrain, men var ofte i Danmark, da hun var kæreste med Anders Andersen. Han var stadig jurastuderende og boede i Aarhus. Bente havde købt en lille lystyacht, der lå i Marselisborg Lystbådehavn. Hun konstaterede, at der trængte vand ind ved skruen og kontaktede derfor Carl Carlsen, der var bådebygger. Carl mente, at det var muligt at udbedre, særligt da han havde opfundet en særlig boks med en helt speciel membran. Han havde netop sat den i produktion. Den var forholdsvis dyr, men let at montere. Bente købte boksen for 75.000 kroner, hvorefter Anders monterede boksen.

Anders og Bente tog herefter i foråret 2023 på tur i båden. Det viste sig dog hurtigt, at der trængte en del vand ind ved skruen. De var derfor nødt til at søge havn i Svendborg. En lokal bådebygger afmonterede den særlige boks og foretog en anden form for reparation. På grund af en misforståelse blev boksen smidt ud. Anders havde dog taget en række fotos, mens boksen var monteret.

Anders var noget oprørt over hændelsesforløbet. Bente var mere afslappet og mente ikke, at der skulle gøres mere ved det, da det jo kun drejede sig om ”småpenge.” Desuden ønskede Bente ikke at blive involveret i en retssag i Danmark. I forbindelse med salget af it-virksomheden havde hun været udsat for en pressehetz, og hun frygtede, at noget lignende kunne ske igen.

De blev derfor enige om, at Bente skulle bemyndige Anders til at gøre kravet gældende i eget navn, således at Bente ikke blev knyttet til sagen. Da Anders’ mor – Agnete Andersen – var advokat, ville de anmode hende om at hjælpe, hvis det kom til en retssag.

Anders kontaktede herefter Carl, der afviste ethvert krav. Han mente, at vandindtrængningen måtte skyldes fejlmontering.

Efter denne afvisning udtog Agnete Andersen som advokat for Anders stævning mod Carl ved Retten i Aarhus, der var Carls hjemting. Sammen med stævningen vedlagde Agnete de af Anders tagne fotos samt en anmodning om syn og skøn på baggrund af disse.

Carls advokat – Dorte Didriksen – anmodede i forbindelse med svarskriftet om, at der blev

stillet sikkerhed for sagens omkostninger. Hun mente, at det var en omgåelse af reglerne om sikkerhedsstillelse for udlændinge, at Anders stod som sagsøger. Hun protesterede over anmodningen om syn og skøn, idet hun ikke mente, at det var muligt at udtale sig om mangler eller årsagen til vandindtrængningen på baggrund af de vedlagte fotos.

Retten afsagde – efter at have hørt Agnete – kendelse om, at der skulle stilles sikkerhed for sagsomkostningerne. Desuden blev der afsagt kendelse om, at syn og skøn skulle tillades.

Anders stillede sikkerheden ved hjælp af et lån fra Bente, og herefter blev skønsmanden udpeget og spørgsmålene udfærdiget. Der blev tillige fastlagt en tidsplan, hvorefter skønserklæringen skulle være færdig senest den 1. august 2023, et eventuelt supplerende processkrift skulle være retten i hænde senest den 21. august 2023, og sagen skulle hovedforhandles den 2. oktober 2023.

Skønserklæringen blev afgivet den 1. august 2023, og hovedkonklusionen var, at det på baggrund af de vedlagte fotos ikke var muligt at sige noget om årsagen til vandindtrængningen. Skønsmanden anførte i erklæringen, at han ikke havde indkaldt parterne, ”idet det ikke ville give mening at indkalde dem til at overvære, at han så på nogle fotos.” Agnete protesterede straks over, at hun og hendes klient ikke havde været indkaldt til skønssforretningen, hvor Anders kunne have forklaret nærmere om optagelserne. Hun anmodede derfor om, at skønserklæringen skulle udgå, og der skulle udmeldes en ny skønsmand.

Efter at have hørt Dorte og skønsmanden afsagde retten kendelse om, at skønserklæringen ikke skulle udgå. Desuden fastsattes der en særskilt afhøring i henhold til rpl. § 206 af skønsmanden til den 15. september 2023, idet skønsmanden havde oplyst, at han skulle på en længere tjenesterejse fra den 1. oktober 2023.

Ved afhøringen den 15. september forklarede skønsmanden i overensstemmelse med erklæringen, at det ikke var muligt at se, om monteringen var sket korrekt. Fejl ved monteringen kunne være årsagen til vandindtrængningen.

Han tilføjede, at han dog mest hældte til, at det skyldtes konstruktionsfejl ved boksens samlinger. Baggrunden for dette var, at han havde drøftet problemstillingen med sin gamle

studiekammerat, og det havde vist sig, at studiekammeraten var skønsmand i en sag mellem Carl og en anden kunde. I denne sag var boksen til stede. Han havde derfor sammen med kollegaen set nærmere på denne boks og konstateret fejl ved konstruktionen. Skønserklæringen i den anden sag var blevet sendt til parterne i den anden sag, herunder Carl, dagen før han selv havde afgivet sin skønserklæring.

Agnete begærede straks skønserklæringen fra den anden sag fremlagt. Carl mente ikke, at den anden skønserklæring havde betydning og ønskede ikke at fremlægge den. Agnete anmodede herefter retten om at pålægge Carl at fremlægge skønserklæringen.

Dorte påstod nu desuden, at skønsmanden ved sin opførsel var blevet inhabil.

Retten optog såvel spørgsmålet om fremlæggelsen som mulig inhabilitet til kendelse.

Spørgsmål:

- 1. Var rettens kendelse om sikkerhedsstillelse for sagsomkostningerne korrekt?**
- 2. Burde retten have givet Anders medhold i, at skønserklæringen skulle udgå?**
- 3. Hvilket resultat bør retten nå frem til med hensyn til fremlæggelse af skønserklæringen fra den anden sag?**
- 4. Hvilket resultat bør retten nå frem til med hensyn til skønsmandens inhabilitet?**

Opgave 2

Hansen, der boede i Randers, kørte en søndag en tur på landet med sin ægtefælle. Han stoppede lidt uden for Randers ved en jernbaneoverskæring bag en anden bil. Den anden bil begyndte pludselig at bakke, og den ramte i den forbindelse Hansens bil. Hansens hoved blev herved drejet over mod ægtefællen, og det var som om, nakken gav et knæk. Han tænkte ikke mere over det, og da der umiddelbart ikke var sket noget med bilen, fortsatte han, efter at have udvekslet adresser med føreren i den anden bil, blot turen.

En uges tid efter dette fik Hansen ondt i nakken, og efter også at have døjet med tilbagevendende hovedpine i nogle uger gik han til sin læge. Det blev starten på et længere forløb, og på et tidspunkt henvendte Hansen – der nu var blevet sygemeldt – sig til sin advokat, Sahim, der fremsatte et krav over for den bakkende bilist. Bilisten videresendte Sahims krav til sit forsikringselskab, Halk A/S, der havde hovedkontor i København. Sahim gjorde i brevet gældende, at Hansen ved uheldet havde pådraget sig en skade i form af forvridning af nakken (whiplash), og at han derfor bl.a. havde krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Forsikringselskabet bestred først dette, men efter en længere korrespondance blev der indgået et forlig. Forsikringselskabet anerkendte således i forliget ansvarsgrundlaget over for Hansen, og det anerkendte bl.a. at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste foreløbig for perioden frem til forligets indgåelse.

Et par dage efter ringede en medarbejder fra forsikringselskabet til Hansen, men det var hans ægtefælle, der besvarede opkaldet, og hun oplyste, at Hansen lige var taget på arbejde. Da forsikringselskabet også efter forliget løbende havde erstattet tabt arbejdsfortjeneste, besluttede medarbejderen sig for at undersøge det nærmere. Hansen havde arbejde som bartender i sin svogers bar, og medarbejderen i forsikringselskabet anmodede selskabets afdeling for forsikringsvindelse om at følge Hansen i en periode. De fulgte ham i en uge, og de filmede ham, når han forlod hjemmet, når han ankom til baren, når han forlod baren – altid med armen om en anden kvinde end hans ægtefælle – og når han et par timer senere ankom til hjemmet. Der blev herefter sammenklippet en film, der viste, at han havde opholdt sig i baren i 40 timer i den uge. Selskabet meddelte herefter

Hansen, at det fremover ikke ville dække tabt arbejdsfortjeneste, idet han tydeligvis havde genoptaget arbejdet – og det medsendte filmen som dokumentation for dette.

Hansen blev noget oprevet over at være blevet ”forfulgt” på den måde, og det var rigtigt nok, at han – når han nu ikke havde noget at lave – besøgte svogerens bar, men det var for at spille på de maskiner, der stod i baglokalet, og han havde i øvrigt ikke været der i 40 timer. Forsikringsselskabet havde således ifølge Hansen klippet filmen sammen på en misvisende måde.

Efter nogen korrespondance mellem Sahim og forsikringsselskabet udtog Sahim stævning mod forsikringsselskabet ved Retten i Randers. Han nedlagde påstand om betaling af 60.000 kroner, der svarede til tabt arbejdsfortjeneste for de 2 måneder, der var forløbet, efter forsikringsselskabet stoppede med at dække den tabte arbejdsfortjeneste.

Forsikringsselskabet indleverede rettidigt svarskrift med påstand om afvisning, subsidiært frifindelse. Selskabet gjorde til støtte for påstanden om afvisning gældende, at der ikke var værneting for sagen ved Retten i Randers, idet forsikringsselskabet havde hjemting i København, mens det til støtte for påstanden om frifindelse gjorde gældende, at der ikke var grundlag for påstanden om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, idet Hansen – der havde genoptaget arbejdet i de pågældende måneder – tydeligvis ikke var for syg til at arbejde. Det påberåbte sig filmen som dokumentation for det forhold, at Hansen havde genoptaget arbejdet.

Sahim gjorde i et efterfølgende processkrift gældende, at Hansen ikke havde genoptaget arbejdet, og han fremlagde i øvrigt en kortfattet lægeerklæring dateret dagen før processkriftets indlevering. Hansen var ifølge lægeerklæringen syg, og han kunne ifølge erklæringen ikke forventes at blive rask foreløbig.

Sahim gjorde endvidere gældende, at der var værneting ved Retten i Randers, og han protesterede mod filmens fremlæggelse bl.a. med den begrundelse, at det er strafbart at fotografere personer på ikke frit tilgængelige steder.

Retten indkaldte herefter parterne til et forberedende møde. De processuelle spørgsmål blev drøftet under mødet, og retten tilkendegav i den forbindelse, at der efter rettens opfattelse var værneting ved Retten i Randers, og at filmen kunne fremlægges i sagen. Da

parterne herefter ikke ønskede en kendelse om disse spørgsmål, og sagen i øvrigt efter parternes opfattelse var klar til berømmelse, blev hovedforhandlingen fastsat til den 26. oktober 2023.

Sahim begyndte i god tid at forberede hovedforhandlingen, og da Hansen på det tidspunkt stadig var sygemeldt, meddelte han den 17. oktober 2023 på sagsportalen, at påstanden blev forhøjet til 220.000 kroner. Han forhøjede således dels påstanden med 150.000 kroner, idet Hansen nu havde været sygemeldt i 7 måneder, efter forsikringsselskabet stoppede med at dække den tabte arbejdsfortjeneste, og dels med 10.000 kroner vedrørende udgifter, som Hansen havde haft til en behandling med akupunktur, som han havde påbegyndt i august 2023.

Forsikringsselskabet protesterede mod forhøjelsen, og retten optog herefter spørgsmålet til skriftlig afgørelse. Den tillod forhøjelsen med 150.000 kroner for tabt arbejdsfortjeneste – og udsatte herefter hovedforhandlingen på yderligere forberedelse om dette – men ikke forhøjelsen med 10.000 kroner for udgifter til akupunktur.

Forsikringsselskabet anmodede Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at kære spørgsmålet om forhøjelsen for tabt arbejdsfortjeneste, og det kærede efter nævnets tilladelse rettidigt afgørelsen om dette spørgsmål til landsretten. Sahim indleverede 8 dage efter underretningen om byrettens indsendelse af sagen til landsretten et processkrift til landsretten. Han påstod på Hansens vegne stadfæstelse af byrettens afgørelse om forhøjelsen for tabt arbejdsfortjeneste, og han nedlagde en påstand om tilladelse til forhøjelse af påstanden med 10.000 kroner for udgifter til akupunktur.

Spørgsmål:

- 1. Er der værneting for sagen ved Retten i Randers?**
- 2. Er byrettens tilkendegivelse om at tillade filmen fremlagt korrekt?**
- 3. Skal landsretten stadfæste byrettens afgørelse om tilladelse til at forhøje påstanden med 150.000 kroner for tabt arbejdsfortjeneste?**
- 4. Skal landsretten påkende Hansens påstand om tilladelse til forhøjelse af påstanden med 10.000 kroner for udgifter til akupunktur?**